

A CLARITY FOLYTATÁSA

PERCEPTION

a hatodik érzék

VALAKI
FIGYEL TÉGED

KIM HARRINGTON

fine
selection

K I M H A R R I N G T O N

PERCEPTION

a hatodik érzék

A CLARITY FOLYTATÁSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Mike-nak,
énem jobbik felének.*

1

fejezet

TETTETETT MAGABIZTOSSÁGGAL ELŐRELÉPTEM.

– Gyerünk, essünk túl rajta!

Megragadtam a súlyos, fából készült markolatot. Egy pillanatra úgy éreztem, mintha ledermedtem volna, ereimben szinte megfagyott a vér.

Felidéztem magamban az elmúlt napok eseményeit, és azt kívántam, bárcsak hamarabb rájöttem volna az igazságra. Akkor talán nem állnék most itt – kezemben egy késsel, amitől egy lány sorsa függ. Minden idegszálammal felkészültem arra, amit tennem kellett.

A magasba emeltem a kést. A lány tágra nyílt szemekkel és remegő ajkakkal nézett fel rám. Minden erőmet összeszedtem, és lesújtottam.

2.

fejezet

Tizenhat nappal korábban

A BRIÓSOM NAGYOT UGROTT A KENYÉRPÍRÍTÓBAN, mire akaratlanul is felpattantam a székről.

– Mintha kissé nyugtalan lennél ma reggel – jegyezte meg anya, a pirítósát vajazva.

– Á, dehogy! Nyugi van, meg minden, csak éppenséggel ez a pirító kapcsolt át sorozatvető üzemmódba. – Nekiálltam ujjhegygel kiemelni a péksüteményszeleteket. – Auuuuuu!

– Vigyázz, forró! – figyelmeztetett anya.

– Nahát, te aztán tényleg a gondolataimba láatsz! – viccelődtem.

Ahogy elhaladt mellettem, hogy tányérját a konyhaasztalhoz vigye, gyengéden megpaskolta az arcom. Mályvaszínű indiai ruhát viselt, mely csupasz bokáját verdeste. Rakoncátlan vörös fürtjeit laza kontyban hordta. Elég volt egy pillantást vetnem rá, hogy lássam majdani önmagam. Ugyanaz a vörös haj, egyforma szeplők és kék

szemek, ugyanaz a törékeny termet. Habár én semmiképp sem szándékozom majd a negyvenes éveimben így öltözködni, hacsak le nem dönt valami fránya életközépi válság.

– Velem reggelizel, vagy útközben eszed meg a brióst? – kérdezte, felpillantva a tényérjából.

– Jó, reggelizzünk együtt! – feleltem. – Van még egy kis időm sulikezdésig.

– Akkor hozd a narancslevet!

Kivettem a hűtőből a kancsót, majd az asztalhoz telepedtem.

– Perry még alszik?

Anya válaszul felmordult.

– Bejelentkezett mára valaki? – váltottam gyorsan témát.

Anya szomorúan ingatta a fejét. Nem lepett meg a hír... Szeptember végén jártunk, a turisták pedig már mind hazautaztak.

Bátyámmal és anyámmal egy levendulaszínű viktoriánus házban élünk Eastport forgalmas részén, Massachusetts államban, Cape Codon. Családi vállalkozásunk... nos, a szolgáltatóiparba sorolható, ha nem tévedek. Otthonunk bejáratánál felirat hirdeti: A FERN CSALÁD JÓSDÁJA. Starla, az anyám, telepatikus képességekkel bír. A bátyám, Periwinkle „Perry” Fern médiumként képes kapcsolatba lépni a holtakkal.

Na és én? A teljes nevem Clarity Fern, de Clare-nek szólítanak. Spirituális adottságom tudományos elnevezése: retrokognitív pszichometria. A jövőt nem tudom megjósolni, de látom a múlt titkait. Amikor megérintek valamit, és koncentrálok, alkalmanként emlékképek és érzések törnek rám, melyek a tárgy korábbi használói-tól származnak.

A szeánsz az ügyféllel négyszemközt zajlik, de akár mindhárman részt vehetünk benne. Az üzlet – a turisták miatt – leginkább a nyári

hónapokban virágzik, aztán be kell osztanunk a pénzt, hogy egész évben kitartsunk.

A helybeliek többsége bizony örül, amikor szeptemberben a nyaralók hazafelé veszik az irányt. A forgalom csillapodik. A strand kiürül. Csenedesebb lesz itt az élet. Engem azonban elszomorít, hogy a szezonálisan működő üzletek lehúzzák a rolót. A vízimentők örbódéi elárvulnak. A motelek ablakába kikerül a „SZOBA KIADÓ” felirat. Az ég beborul, és hosszú telet ígér. Előttem pedig egy egész, szurkálódásokkal teli tanév áll.

Bár idén kissé változik a helyzet.

A farmerem zsebében jelzett a mobilom. Előhúztam, és vettem rá egy pillantást. Gabriel Toscanótól érkezett üzenet.

Elvigyelek?

Önkéntelenül elmosolyodtam, és válaszoltam neki.

Persze!

– Gabriel az? – kérdezte anya, mire vigyorogva bölintottam.

– Randizgatsz vele? – nyomult tovább, de erre már nem reagáltam.

Teáscsészéjéből forró gőz kigyózott a levegőbe, majd eloszlott. Szemöldöke a magasba szaladt, én pedig rögtön tudtam, mire készül. Annyira felbosszantott, hogy úgy éreztem, mindjárt tüzet okádok, mint egy sárkány.

Megpróbált olvasni a gondolataimban!

Minden energiámmal mantrázni kezdtem.

Ne törj be a privát szférámba, te kukkoló!

Anya oldalra billentette a fejét, majd felsóhajtott:

– Ne nevezz engem kukkolónak, Clarity!

Az anyák általában folyton a lányaik körül nyüzsögnek, és mindent tudni akarnak a dolgaikról. Ezt elfogadom. Sőt, kifejezetten

örülök, hogy ő nem tartozik a rideg, gondatlan szülők táborába, akik egy árva kérdést sem intéznek a gyerekekükhöz. De telepatikus képességei révén már méltánytalan előnyökre tesz szert, azt meg különöselem utálok, hogy ezt ki is használja. Ha annyira érdekli a szerelmi életem, akkor a többi anyához hasonlóan puhatolózson ő is udvariasan, én meg egy közös fagyizás alkalmával talán majd elmondok neki ezt-azt.

Épp lenyeltem az utolsó korty narancslevet, amikor újabb üzenet érkezett Gabrieltől.

Megjöttem!

Félrehúztam a fehér csipkefüggönyt, és kikukucskáltam az ablakon. A piros dzsip valóban a házunk előtt várakozott, benne ő. Már útban idefelé elküldhette az első üzenetet... Tudta, hogy igent fogok mondani.

Hangos „szia”-val köszöntem el anyától, majd fekete hátizsákomat a vállamra vetve leszökdécseltem a veranda lépcsőjén. Futólag odaintettem Millynek, a szomszédunknak, aki épp a bejárati ajtónk felé tartott. Gyakran boldogította anyát, hogy alaposan kitérgetik a kisvárosi pletykákat.

A kocsifelhajtóra érve lassítottam a lépteimen, nem akartam túl izgatottnak látszani. Verőfényes őszi reggel volt; a friss levegőtől ki-pirosodott az arcom. Szürke anorákom cipzárját felhúztam, aztán a farmerem is feljebb rántottam, amikor észrevettem, hogy kikandikál belőle a derekam.

Úgy tűnt, elkéstem vele. Gabriel pillantása hosszasan elidőzött a csípőmön, majd az arcomra vándorolt.

Ha az egykori szerelmemből mára barátommá avanszált Justin Spellman állt volna előttem, biztos beszólok neki valami kellemeset. De Gabriellel még nem alakult ki közöttünk az a csipkelődő stílus.

Egyelőre csak próbáljuk bemérni egymás érzelmi határait. Ráadásul ő eléggé forrófejű; sose lehet tudni, mikor kapja fel a vizet.

Különbén is, egyáltalán nem bántam, hogy rajtam felejtette a tekintetét.

Becsusszantam mellé az ülésre, és ledobtam a táskámat a padlóra. Amíg ő a rádiót babrálta, lopva rápillantottam. Bő szárú farmert viselt fehér pólóval, mely kiemelte napbarnított karját. Fekete haja hosszabb volt, mint a nyáron, és lazán a nyakába kunkorodott.

Ekkor átfogta a fejtámaszomat, és felém dőlt. Egy pillanatig azt hittem, meg akar csókolni, aztán rájöttem, csak hátramenetbe kapcsolt, és a hátsó ablakon kinézve gurul vissza az úttestre.

Kifújtam a levegőt. Hát titokban azt reméltem, hogy újból meg fog csókolni? Magam sem voltam tisztában az érzéseimmel, ezért kivertem a fejemből ezt a gondolatot.

Gabriellel nyáron találkoztam, meglehetősen zaklatott körülmények között. Épp csak beköltöztek a városba a papájával, rendőrőr-sünk új nyomozójával. Amikor meggyilkoltak egy turistát, felkértek minket, hogy dolgozzunk együtt az ügyön. Gabriel minden viszolygása ellenére.

Évekkel ezelőtt elrabolták a kishúgát. Azóta sem került elő. A mamája a család összes pénzét médiumokra költötte. Egyikük azt állította, hogy a kislány holtteste egy tóban fekszik. Kikotorták a medret, de nem találtak semmit. Egy másik médium szerint Gabriel húga Bangkokba került; erre mind elrepültek Bangkokba, megint csak eredménytelenül. Az édesanya mégis hitt a médiumoknak, és tovább fecsérelte a család idejét és pénzét. Végül tönkrement a szülők házassága, és Gabriel mamájából alkoholista lett. Ezek után a srác a papájával – az új kezdet reményében – New Yorkból Eastportba költözött.

Nem csoda, hogy elege lett a médiumokból!

A közös munkát perzselő pillanatok és csókok tették még izgalmasabbá, de valahogy rosszul indult a kapcsolatunk, és a volt barátom is felbukkant.

Így aztán Gabriellel átértékeljük a dolgainkat. Úgy döntöttünk, megpróbálunk felülkerekedni a múlt sérelmein, és barátok maradni.

Hiába, bonyolult kapcsolat a miénk!

– Mivel tartozom ezért a megtiszteltetésért? – tudakoltam.

– Milyen megtiszteltetésért? – kérdezett vissza ő, rákanyarodva a főútra.

– Mr. Nagymenő, a végzős, személyesen, a saját kocsijával visz suliba engem, a kis pisist?

Gabriel szája széle kaján mosolyra húzódott.

– Szerinted én menő vagyok?

– A lányok a suliban azt állítják. Még becenevet is adtak neked.

– Ha azokra az idéetlen szökékre célszól, akik egyfolytában rajtad lógnak, jobb, ha nem is tudok róla.

Egy éve még nyerítve röhögtem volna egy ilyen kijelentésen, hogy bárki is rajtam lógnak a suliban. Akkoriban a gúnyolódók céltáblája voltam. Egy spirituális csodabogarakból álló család médium tagja ugyan mi egyébre számíthatna?

A dolgok azonban kedvező fordulatot vettek, mióta – egy hónappal ezelőtt – elkezdtem a középiskola harmadik évét. Ahelyett, hogy a többiek a menzán elzavarnának az asztaluk közeléből, most egyenesen arra kérnek, hogy üljek közéljük. Amikor elhaladok mellettük, barátságosan odaköszönnek és Clare-nek szólítanak. Nincs több vihogás a hátam mögött, s már nem ragasztanak rám gúnyneveket sem.

És mindez amiatt, ami a nyáron történt. Az egész városban beszédtema volt, ahogy leszámoltam a gyilkossal, miközben én is majdnem áldozatul estem neki. Úgy kezeltek, mint egy celebet. Én mégsem

kértem ebből az újsütetű népszerűségből, mert nem nekem szólt, hanem a sztorinak. Mindenki tudni akarta a vérfagyasztó részleteket is. Milyen érzés volt, amikor pisztolyt szegeztek a fejemhez? Hogyan érte Justint találat? És hogy szedtük ki a vérfoltokat a keményfa padlóból?

Kibicnek semmi se drága, tudjuk jól.

– Rendben, akkor nem árulom el, mit csicseregnek rólad a buta szőkék – nevettem fel. Gabrielben azt szeretem, hogy nem rejti véka alá a véleményét. Mi több, egyenesen a szemembe mondja. Pedig volt idő, amikor azt kívántam, inkább tartaná meg magának. Nem mintha tévedett volna. Sőt, nagyon is igaza volt.

– Ki volt ez az öreglány, aki a házatok felé tartott? – kérdezte útközben. – Talán egy... visszatérő kuncsaft?

– Nem, ő Milly, a szomszédunk – feleltem kurtán. Ezúttal nem voltam abban a hangulatban, hogy toleráljam lesújtó véleményét a médiumokról. Azt hiszem, minket már nem nézett csalóknak, akik csak a gyászoló családtagok pénzére utaznak. Ennek ellenére éreztem, hogy jócskán maradtak ellenérzései. Egyszer megjegyezte, hogy a törzsvendégeinkben függőséget alakítunk ki, mintha legalábbis drogdílernek vagy a kaszinótulajdonosok volnánk.

Most azonban nem akartam felvenni a kesztyűt. Inkább kibámultam az ablakon, s az elsuhanó üzleteket meg házakat figyeltem.

– Mi a baj? – nógatott.

– Nem akarok veszekedni – mondtam, és karba tettem a kezem.

– Az még nem veszekedés, ha nem értünk egyet valamiben.

– Akkor nevezzük civakodásnak – feleltem.

– Még egy civakodáshoz is jól fel kellene bosszantanunk egymást.

– Elkapta a tekintetét az útról, és alaposan végignézett rajtam. – Én viszont egyáltalán nem vagyok bosszús miattad.

Na tessék, ez volt Gabriel bombabiztos módszere! Először jól felidegesít, aztán mond valami behízselgőt, mintha mi sem történt volna.

Rendszerint egyébként működött is.

A dzsip befordult az iskolai parkolóba. Kiszálltunk, majd kandi tekintetek és kérdő pillantások kíséretében elindultunk a sulifelé.

Egészen az oldalához simult.

– Mindenki minket néz – súgta oda.

– Pedig nem kéne – jegyeztem meg, és szigorú pillantást vetettem egy csapat második lányra. – Tudhatnák, hogy csak barátok vagyunk.

– Talán többet néznek ki belőlünk.

– Nem értem, mi ebben az érdekes. Az embereknek nem kéne folyton elméleteket gyártani meg pletykálkodni, törődhetne mindenki a maga dolgával – vágtam rá emelt hangon.

A bejárati ajtóhoz értünk, Gabriel azonban megtorpant. Megfordultam, és láttam, hogy engem figyel. Jól ismertem ezt a tekintetét: égette az arcomat és megperzselte a lelkemet.

– A suliban azt hiszik, Justinnal újból össze fogtok jönni – szólalt meg aztán csendesen.

Nagyot nyeltem.

– Te is ezt gondold?

Odalépett hozzám, és a fülem mögé simított egy rakoncátlan hajfürtöt.

– Én azt gondolom, hogy az emberek szeretnek találgatni.

Azzal megfordult, és belépett a kapun.

Kendra Kiger és Brooke Addison, a két szőke liba, azon nyomban mellettem termett. Nem bántam, mert a lábam szinte a földre gyökerezett, és nem akartam idiótán, egyedül állodogálni a bejárat előtt.

- Mit mondott neked? – szegezte nekem a kérdést Kendra.
- Olyan jó pasi! – lihegte Brook.
- Tényleg elhozott ma reggel a suliba? – kíváncsiskodott tovább

Kendra.

Bólintottam.

- Barátok vagyunk.
- Annyira jó fej! – ismételte Brooke. – De miért hozott el?
- Mert felajánlotta – világosítottam fel.

Gondolom, elvárták volna, hogy fel-le ugráljak, meg visongjak a gyönyörűségtől, milyen isteni Gabriellel egy kocsiiban, meg minden – de ez nem az én stílusom.

Beléptünk az előcsarnokba, amit szép, szívderítő szürkére mázoltak, akár egy idősek otthonában. Bár Kendra és Brooke szorosan a nyomomban ügetett, én még nem szoktam hozzá a társaságukhoz. Kebelbarátnőjünkkel, Tiffany Despositóval együtt ők hárman voltak a legnépszerűbb lányok az osztályban. Mindhárman csinosak és szőkék, igaz, csak Brooke hajszíne volt eredeti, a másik ketőé festett. Kendra amúgy nem egy világszépe. Azért volt népszerű, mert a családja tele van pénzzel. A papája vett neki egy szuper autót, a mamája pedig simán elnézi a leánykájának, hogy hatalmas bulikat rendezzen a rezidenciájukon. Tiffanyt pedig erőszakos természete emelte a top háromba. Ő annyira gonosz, hogy senki sem mer vele szembeszállni.

Múlt tanévben a verbális agresszió volt az egyetlen kommunikációs forma közöttünk. Naponta aláztak meg ezek a csajok. Idén azonban Kendra és Brooke a „varázseróm” bűvöletébe esve ragaszkodott hozzá, hogy bekerüljek a klikkbe.

Nem voltam oda a dologért, de kétségtelenül nagy megkönnyebülés volt számomra, hogy a zaklatások ezzel véget értek.

– Na mindegy, ne is foglalkozzunk a fiúkkal – nagy újság van! – közölte Brooke, kizökkentve a gondolataimból.

Ekkor tűnt fel, hogy körülöttünk mindenki puszog, sugdolózik. A diákság az előcsarnokban csoportokba verődve, izgatottan tárgyalt valamit.

– Mi történt? – kérdeztem.

Kendra arca elkomorult.

– Sierra Waldman eltűnt.

B.

fejezet

– KICSODA? – értetlenkedtem.

Brooke felvihogott.

– Én is pont így reagáltam. Nem hiszem, hogy bárki ismerné.

– Végzős a csaj – tette hozzá Kendra. – Idén érkezett. Szerintem előtte magántanuló lehetett, otthon volt. – Csettintett a nyelvével. – Egy hónapig járt csak közénk, és máris megpattant. Hiába, egyesek nem bírják az állami sulit!

Kendra rosszmájú megjegyzését elengedtem a fülem mellett.

– És mióta nem került elő?

– Úgy tűnik, már napokkal ezelőtt eltűnt, de ez csak ma derült ki. A mamája megjelent az iskola parkolójában, és leüvöltötte a srácok fejét.

Kendra egész felvillanyozódott a botrány hatására.

– Mit üvöltött?

Brooke az ujjai közé tekerte hosszú, szőke hajfürtjét.

– Megkérdezte, látta-e valaki Sierrát, meg ilyenek.

– Tud valaki valamit? – kérdeztem fokozódó érdeklődéssel.

– Sok mindent pletykálnak – felelte Brooke. – Azt hallottam, összejött egy pasival a neten, aztán lelépett vele.

– Marhaság! – csattant fel Kendra. – Szólt volna otthon.

– Talán sejtette, hogy az anyja nem fogja elengedni – jegyezte meg Brooke. – Lehet, hogy a szülők ellenezték a kapcsolatukat. Így aztán szó nélkül leléptek.

És így röpködtek oda-vissza a mondatok, amíg be nem csengettek. Elindultam hát én is a nyáj után az osztálytermünkbe.

Sajnáltam szegény tanárainkat, akiknek azon a reggelen kellett a szokott mederben tartani a dolgokat. Különösen Mr. Rylander és Mr. Frederick erőfeszítései tűntek hiábavalónak, mikor a szaftos pletykákról újra meg újra megpróbálták a fizikára és a matekra terelni a szót. Egész délelőtt, de még ebédidőben is Sierra eltűnése volt a téma. Terjedt a szóbeszéd, mint a vírus, de konkrétumot senki sem tudott mondani.

Viszonylagos nyugalomban ebédeltem, miközben Kendra, Brooke és a többi harmadikos csaj az esetet tárgyalta. Hirtelen ráébredtem, hogy a sulis kezdete óta most először történt, hogy nem én vagyok a reflektorfényben. Jó érzés volt. Aztán elszégyelltem magam, mert valaki súlyosan megfizette az árát.

Ez nem diadal.

De más érzések is felszínre törtek bennem. Egyfajta sürgető kényszer, amit a nyáron tapasztaltam, amikor részt vettem a rendőrség munkájában. Elkezdtem morfondírozni, hogyan segíthetnék Sierra felkutatásában. Aztán elhessegettem magamtól a gondolatot. Sierra valószínűleg összebalhézott a mamájával, aztán elrohant valahová, holnap pedig már vissza is tér.

Ebéd után félreraktam a tálcát, majd követtem a többieket a zsúfolásig megtelt előcsarnokba, ahol a plakátok a közelgő tanévköszöntő

bulit hirdették. Öt percem maradt, hogy odamenjek az öltözőszekrényemhez, kihalásszam a könyveimet, és beessek a következő órámra. A nyáj túl lassan haladt, féltem, hogy elkésem, ezért cikcakkban kerülgetni kezdtem a társaimat, bocsánatot kérve, ha véletlenül oldalba böktem valamelyik elsőt. Végül a szekrényemhez értem, elfordítottam a zárat, és kezdtem bepötyögni a számokat.

– Igazán hagyhatnának több időt a tanórák között – szólt oda egy lány a szomszédos öltözőszekrény mellől.

Minden fekete volt rajta: a pólója, a szoknyája, a neccharisnyája. A haja is feketére volt festve, csupán egyetlen kék csík virított benne, mely az arcába hullott, ahogy lehajolt a jegyzetfüzetéért. Úgy véltem, új a suliban. Biztos emlékeztem volna rá a tavalyi tanévből. Az Eastport Gimnáziumba kevés jellegzetes alak jár. A többiek közül kitűnni helytelen. Én már csak tudom!

– Igaz – ismertem el. – Mintha szándékosan arra utaznának, hogy elkéssünk. Hogy aztán legyen miért büntetni. Én ezt eredendő bűnként fogom fel.

Szívből felnevetett.

– A régi sulidban is ez volt a helyzet? – kérdeztem; majd gondoltam, barátságos leszek, és keztem nyújtok.

A lány felegyenesedett.

– Ezt meg hogy érted?

– Te új vagy itt, nem?

Az orra felett dühös ránc jelent meg.

– Nem, Clare Fern, nem vagyok az.

Azzal sarkon fordult, és elviharzott a folyosón.

– Clare, mégis mit mondtál neki? – csapódott mellém Kendra.

– Csak megkérdeztem tőle, hogy új-e a suliban – válaszoltam ösz-szezavarodva.

Kendrából kirobbant a nevetés.

– De hiszen ez Mallory Neely.

Mallory Neely. Természetesen ismerem őt. Mallory a némaság szobra, akinek egyetlen barátja sincs. Magának való, folyton lesütött szemmel járkal, és nem szól, csak ha kérdezik. Szinte láthatatlan. A múltban még irigykedtem is rá emiatt, hiszen sokkal rosszabb volt folyton gúnyolódások kereszttüzeiben állni.

– Nem ismertem meg – magyarázkodtam.

– Nem csoda! – emelte égnek a tekintetét Kendra. – Malloryt a kutya sem veszi észre. Kivéve most, hogy ilyen gótra vette a fazont. Szerintem, azért csinálja, hogy végre felfigyeljenek rá.

Vállat vontam.

– Pedig jól néz ki.

Kendra beszipantotta az ajkát. Egy éve még flúgosnak csúfolt, most meg ellenkezni sem mer. Mintha átléptem volna egy párhuzamos univerzumba.

– Hé! – súgta Kendra, és közelebb hajolt. – Ugye tudod, hogy Mr. Frederick matekdogát készül íratni?

– Igen – feleltem gyanakodva.

– Miért nem mész be egy kicsit a matekterembe, míg ő a tanári-ban van? És akkor... érted? – Jelentőségteljes pillantást vetett rám.

– Varázsold elő nekünk a megoldást!

Alig lepezett bosszúsággal felsóhajtottam.

– Azt nem! – vágtam rá egyértelműen. Ezer és egy okom van rá, miért ne műveljek ilyet – a lebukás veszélye csak egy a sok közül. Kendra viszont mostanra már tudhatta volna, hogy én nem táncolok úgy, ahogy ő fütyül. Nem csinálhat belőlem bazári majmot. Párszor már megkörnyékezett, hogy az iskolában is kamatoztassam az adottságaimat. Én azonban mindig visszautasítottam. Ha

valóban szeánszot akar, jöjjön el a jósdánkba, és fizessen, mint bárki más!

– Mizu, Kendra? – vetette oda Tiffany, amint szemközti öltözőszekrényéhez vonult. – Aztán felém sandított. – Szevasz, flúgos!

Tiffany nyilvánvalóan nem vette az „ezentúl jóban leszünk Clare-rel”-adást. Nem számított, hogy a barátnői már békét kötöttek velem; ő sosem fog. Mindig is élen járt a lejáratásomban, és fő bujtogatóként válogatott gonoszságokat eszelt ki ellenem. Tavaly ért sikerei csúcására, amikor is Perry, a bátyám elkapta egy menetre, de aztán ejtette önagységát. Ő meg jobb híján ellenem hirdetett bosszúhadjáratot. Tervének részeként egy buliban kivetette a hálóját a barátomra, Justinra, aki bután belesétált a csapdába. Jó, előbb leitatta a szerencsétlent, de akkor is. Pár pohár tequilánál többet ér, hogy ne adjam oda a szüzességemet magának az ördögnek.

– Ne is törődj velem! – sutyorogta Kendra a fülembe. Azután átlibbent Tiffanyhoz, hogy minden valószínűséggel beszámoljon neki Mallory besértődéséről.

Megráztam a fejem, és nekiláttam előbányászni a törökönyvem a szekrényből. Bármikor becsöngethettek. Előhúztam a könyvet, mire egy papírlap hullott ki belőle a földre. Lehajoltam érte. Arra számítottam, hogy egy régi dolgozat, de egy üzenet volt ráfirkantva, csupa nagybetűvel:

ODAVAGYOK ÉRTED!

Elmosolyodtam, és kellemes bizsergés futott át rajtam.

Ekkor Tiffany velőtrázó hangon felsikoltott.

4.

fejezet

TIFFANY IMÁDTA A DRÁMAI JELENETEKET, ezért gyakran folyamodott zajos érzelemnyilvánításhoz és egyéb figyelemfelkeltő praktkákhoz. Ez azonban nem az az eset volt. Most mintha a hollywoodi horrorfilmek sorozatgyilkosai – Freddy Krueger, Jason és Michael Myers – együttesen ugrottak volna elő az öltözőszekrényből, ki a gimi folyosójára.

Kendra is éktelen visításba fogott, miközben kezeit a magasba lökve valamiféle ördögűző táncba kezdett.

A többiekhez hasonlóan először én is ledermedtem, aztán odarohantunk megnézni, vajon mi okozza a felindulást. Tiffany szekrénye előtt egy aprócska, piros doboz hevert, olyasmi, amibe az olcsó ékszereket csomagolják. A teteje fel volt pattintva, de nem láttunk bele. Tiffany egyik kezével eltakarta a száját, a másikkal pedig a felborult dobozra mutogatott.

Lehajoltam, és megfordítottam.

Egy csótány volt benne. Egy szép, kifejlett példány. Első gondolatom az volt, hogy biztosan az iskolai étkezőből vándorolt ide.

– Ez már döglött, Tiffany – jelentettem ki. – Abbafelejtheted az őrzőjéget!

– Abbafelejthetem? – ismételte elhűlve. – Valaki ajándéknak álcázva elrejtette ezt az izét a szekrényemben!

Kezeit szakadatlanul törölgette a márkás farmerjába, pedig kétlem, hogy akár egy ujjal is hozzáért volna a bogárhoz.

– Diákcshíny az egész – vontam meg a vállam. – Előfordul az ilyesmi, nekem elhiheted. Én is találtam már mindenfélét a szekrényemben, vagy éppenséggel telefirkálták.

Tiffany szeme résnyre szűkült.

– Tehát erről van szó? A beteges bosszúdról, amiért flúgosként kezeltelek? Merthogy valójában az is vagy! Azt hiszed, megúszhatod, csak mert Kendra és Brooke brahiból most éppen kiállnak melletted? – Közelebb lépett hozzám, és rám szegezte az ujját. – Élvezd ki ezt a felhőtlen kis időt, mert hamarosan úgyszólván húzatsz vissza a lúzerek közé, a balfenekre!

– Nem én tettem a csótányt a szekrényedbe! – sziszegtem feléje. Már ott tartottam, hogy az arcába vágom, nem én vagyok az egyetlen az Eastport Gimiben, aki zsigerből utálja őt, amikor Mr. Frederick kilépett a matekteremből.

– Lányok, befejezni! – bődült fel. Mr. Frederick nem hitt benne, hogy méltósággal is lehet kopaszodni. Egyik oldalon lenövesztette a haját, amit aztán nagy ravaszul átfésült kopasz feje búbján. Nem is volt feltűnő, dehogy! – Mire háromig számolok, mindenki elindul az osztályába, különben megkínálom egy kis büntetőfeladattal! Egy, kettő...

Nem volt rá szükség, hogy elszámoljon háromig. Mint patkányok a süllyedő hajóról, úgy menekültünk a vész elől, és azon nyomban széjjelszóródtunk. A legtöbb iskolában a büntetés úgy néz ki, hogy

alatta végül is a diákok megcsinálják a házi feladatot. Nem is igazi büntetés az, legfeljebb kihagy az ember egy sportfoglalkozást, vagy valami hasonlót. Frederick viszont nem adott rá lehetőséget, hogy elkészüljön a házi, ellenben plusz matekpéldákkal kellett megbirkózunk. Na, ez az igazi büntetés!

A nap további része eseménytelenül telt, és hamarosan a parkolóban találtam magam. Nézttem a társaimat, ahogy kocsiba szállnak, vagy iskolabuszra ülnek. Aznap Perryn volt a sor, hogy hazavigyen, de késett. Így leültem a járdaszegélyre, és a hátizsákomból előhúztam a szekrényemben talált levelet. Újból elolvastam.

Olyan édes volt! Bárcsak tudtam volna, ki írhatta! Először Justin-ra gondoltam. Dél előtt találkoztunk fizikaórán, rám mosolygott, de nem volt alkalmunk beszélni. Viszont ismerem a kézírását, és ezt nem ő írta. Persze elváltoztathatta az írását, de minek tenne ilyet?

Tehát, ha nem Justin volt, akkor... talán Gabriel? Reggel izzott köztünk a levegő. Ő viszont tudja, hogy még nem állok készen egy komoly kapcsolatra.

Vagy lehet, hogy valaki más írta, akire nem is gyanakszom.

Egy titkos csodáló.

Mielőtt számba vehettem volna a lehetséges jelölteket, kiszúrtam, amint Mallory Neely a sulis mögötti füves dombon keresztül az erdő felé ballag. Zsebembe gyűrtem az üzenetet, vállamra lendítettem a hátizsákom, aztán utánaeredtem.

– Mallory!

Megállt, hátranézett, és megvárta, míg beérem.

– Bocs, hogy olyan idétlenül viselkedtem az előbb! – lihegtem a futástól kifulladásra. – Természetesen tudom, ki vagy, csak éppen a hajad meg az új külsőd miatt nem ismertelek meg.

Megvonta a vállát.

– Semmi gond. Amúgy sem várom el, hogy ismerj. Engem nem szoktak észrevenni.

Elmerülten bámultam magam előtt a fűvet. Mit mondhatnék erre, hogy ne tűnjön szárnalmas hazugságnak?

– Nos, ez már a múlté. Tetszik az új stílusod – mondtam végül.

Mallory elmosolyodott.

– Komolyan?

– Persze. – A vállá felett az erdő felé kukucskáltam. – Egyébként hová igyekszel?

– Hazafelé. Ha átvágok az erdőn, hamarabb kiérek a Fennel Streetre. Te pedig a Rigsdale Roadon laksz, ugye? Erre te is előbb hazajutsz.

Sokszor mentem már haza gyalog, de sohasem az erdőn át. Félek az erdőben. Viszont ha együtt vágunk neki, biztonságosabb. Ráadásul Perry isten tudja, merre jár.

– Rendben van – egyeztem bele, s vettem még egy utolsó pillantást a hátam mögé, mielőtt elindultunk.

Kitaposott erdei ösvény vitt kanyarogva a fák között. Olyan keskeny volt, hogy alig fértünk el egymás mellett. Nehéz földszag vegyült a párás levegőbe; talpam alatt toboz reccsent.

– Szóval a Fennel Streetről jársz be? – kezdtem bele a társalgásba. – Úgy emlékszem, valaki említette ebédnél, hogy Sierra Waldman is ott lakik. Ismered?

– Valamennyire.

Vártam, hogy folytassa, de nem mondott egyebet.

– Szerinted is megszökött otthonról? – tudakoltam.

Mallory megvonta a vállát, és maga elé nézett.

– Az a lány végzős, és elmúlt tizennyolc éves. Már felnőtt. Feltehetően azt tesz, amit akar.

– Egyesek szerint néhány holmija is eltűnt, mintha összepakolt volna, és...

– Fogalmam sincs róla – szakított félbe Mallory. Nyilvánvaló volt, hogy nem akar beszélni az ügyről.

Egy darabig némán bandukoltunk egymás mellett, mialatt én kétségbeesetten törtem a fejem, mit hozhatnék még fel. Bármilyen téma jó lett volna, amihez mindkettőnknek van némi köze.

– Tudod – szólaltam meg végül –, nem is olyan rossz ám, ha átnéznék az emberen. Még mindig jobb, mintha te lennél a suliban a csodabogár.

– Már nem annak számítasz – válaszolta Mallory.

Azt hittem, hogy újkeletű celeb-státuszomra céloz, de aztán hoztátette:

– Justin Spellman óta nem.

Ez igaz is volt. Tavaly, amikor elkezdtem randizni Justinnal, a piszkálódások alábbhagytak. De aztán szakítottunk, és kezdődött minden elölről – egészen a nyári eseményekig.

– Ugye, Justin újból össze akar jönni veled? – kérdezte Mallory.

– Ezt honnan veszed?

– Mindenki látja, hogy néz rád – felelte ábrándosan. – Amint belépsz a terembe, rögtön felderül az arca. Ölni tudnék, hogy valaki így nézzen rám. Vissza kellene fogadnod.

Alig tudtam visszatartani a nevetésem, hiszen én is pont ugyanezeket gondoltam, valahányszor megláttam Justint. De a végső konklúzió nem változott:

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Tudom, mit tett. Ő és Tiffany. De nem érdemelne meg egy második lehetőséget?

– Lefeküdt vele – magyaráztam. – Nem akármiről van szó.

Mi Justinnal annak idején nem feküdtünk le. Közöltem vele, hogy nekem még korai. Sokat álmodoztam róla, hogy milyen tökéletes, milyen feledhetetlen pillanat lesz, ha majd egyszer megtörténik! Aztán az lett belőle, hogy Justin hullarészegen, Tiffanyék alagsori pamlagán vesztette el a szüzességét. Még csak nem is emlékezett rá! Ezzel össze is tört minden álmom.

Egy kis erdei patakhoz értünk; átugrani azonban nem tudtuk, belegázolni meg nem akartunk. Nem is volt rá szükség. Keskeny fapalló ívelt át rajta. Óvatosan, egymás után haladtunk át, majd újból egymás mellett folytattuk utunkat.

– Na és mi a helyzet az új végzőssel, Gabriel de Szívtipróval?

Majdnem keresztülestem egy kiálló gyökéren, olyan furán hangzott Mallory szájából ez az elnevezés, amivel Gabriel Toscanóra célzott.

– Ti ketten találkoztatok nyáron? – szegezte nekem a kérdést Mallory, miközben kék hajtincset a füle mögé gyúrte.

Megtorpantam, és gyanakvó pillantást vetettem rá. Talán csak nincs tehetsége a társalgáshoz, engem viszont egyre inkább feszélyezett.

– Úgy tűnik, nagyon tájékozott vagy a dolgaimban.

Mallory vállat vont.

– Ez egy kisváros. Sok mindent beszélnek.

A közelünkben megreccsent egy ág. Hátrafordultam, hogy megnézzem, vajon más is átvág-e az erdőn rajtunk kívül, de nem láttam senkit. Mallory vagy nem hallotta a zajt, vagy nem ijesztették meg a természet hangjai.

– Nem igazán randiztunk – feleltem végül, és meggyorsítottam a lépteimet. – Akár össze is jöhettünk volna, de... másképp alakult.

Az ösvény a Fennelbe torkollott, amely zsákutcaként keresztelte városunk főutcáját, a Rigsdale Roadot, ahol a házunk áll. Húnyorogva léptem ki az erdő félhomályából a ragyogó délutáni nap-sütésbe.

Mallory egy jellegzetesen Cape Cod-i stílusú, alacsony, deszka-
borítású házra mutatott.

– Ott lakom.

– Ó, tehát ott!

Meglepetten nyugtáztam, hogy igazából kellemesen éreztem magam Mallory társaságában. Olyan jó volt végre csajos dolgokról dumálni! A bátyám volt a legjobb barátom, de érthető módon, vele mégsem beszélhettem ki a pasikat. És igen, életemben először sikerült szert tennem lánybarátokra, de Kendrával és Brooke-kal mégsem oszthattam meg a gondolataimat! Bármit mondtam volna nekik, rögtön posztolták volna a neten, vagy kikotyogták volna a suliban.

Malloryvel azonban más volt a helyzet. Fura, de vele a mai napig soha egyetlen szót sem váltottunk. Valószínűleg még nálam is magányosabbnak érezte magát a suliban.

Az új tanév akár mindkettőnk számára új kezdetet hozhat.

– Akkor nehéz döntés előtt állsz – mondta Mallory, és megállt a felhajtójuk előtt.

– Miért is?

– Két hét múlva lesz a tanévköszöntő buli.

– Igen, láttam a plakátokat a suliban. És?

– Idén hölgyválasz lesz. A lányok hívják el a fiúkat. – Mallory elhallgatott, szája szegletében mosoly játszott. – Mindenki tudja, hogy Justin és Gabriel is számít a meghívódra. A nagy kérdés tehát az, hogy melyikőjüket fogod választani?

5.

fejezet

ELENGEDTEM A FÜLEM MELLETT Mallory kérdését, elnyomtam fel-
támadó rossz érzéseimet, majd sietősen távoztam a helyszínről.

Természetesen eszembe jutott már a bál, de egyelőre fogalmam
sem volt, hogyan oldom meg. Néha arra gondoltam, jobb lenne ki-
hagyni az egészet.

Hazaértem, felvászorogtam a verandalépcsőn, majd benyitot-
tam az ajtón.

– Perry!

– Itt vagyok! – kiáltotta.

Befordultam a konyhába, és felkészültem rá, hogy jól lehordom.

Perry a konyhasziget mellett állt, édesen mosolygott, és egy da-
rab csokit nyújtott felém.

Kikaptam a kezéből, és beleharaptam.

– Ezzel még nem úszta meg, csak hogy tudd!

– Tudom – felelte. – De arra számítottam, hogy a csoki majd eny-
híti a haragodat.

– Miért nem jöttél értem?

Perry megdörzsölte a jobb szemöldökét, amin egy gyermekkori balesetből származó forradás húzódott. Nekiszaladt a lépcsőnek.

– Elfelejtettem? – kérdezett vissza.

Próbálkozott, hátha beveszem. Belenéztem az enyémmel szinte megegyező árnyalatú jégkék szempárba, és elszállt minden haragom. A bátyám sok mindenben ment keresztül a nyáron. Egyik percben még gondtalan, frissen érettségizett srác volt, aki folyton csajozik. A következő pillanatban viszont könnyű prédáinak egyikét meggyilkolták, és ő lett az első számú gyanúsított. Végül sikerült tisztáznia magát, de az eset óta mintha nem ugyanaz az ember lett volna.

Időre van szüksége. Halasztott az egyetemen, mi pedig anyával egyetértettünk vele. Egy szemeszter még nem a világ. Azt hittem, egész nap heverészni fog, meg videojátékokkal szórakozni, ami kezdetben így is volt, de aztán lassan összeszedte magát. Belefogott egy online webdizájn-kurzusba, és családi vállalkozásunk oldalát is megtervezte. Honlapunk azóta szép fejlődésen ment keresztül.

– Anya merre van? – érdeklődtem.

– Elment anyagot vásárolni a ruhához, amiket varr majd.

A ruha szónál idézőjelet rajzolt a levegőbe, én meg jót kuncogtam.

– Szóval, mi volt fontosabb, mint elhozni a kishúgodat a suliból?
– hajítottam egy újabb darab csokit a számba.

– Elnéztem az órát. – A konyhaasztalon heverő laptopja felé intett. – A honlapon dolgoztam.

Vetettem rá egy pillantást.

– Jól néz ki.

Perry az asztalhoz szambázott.

– Milly említette anyának, hogy a városban egy nő azt állítja, eltűnt a lánya. Aki egyébként a te sulidba jár. Tudsz róla valamit?

Elkomorultam.

– Sierra Waldmannak hívják. Már évek óta itt él, de eddig otthon dekkolt mint magántanuló. Csak egy hónapja jár velünk suliba, egy évfolyammal felettem. Ezenkívül szinte semmit sem tudok róla. Bárcsak segíthetnék valahogyan...

Erre Perry jelentőségteljes pillantást vetett rám, én pedig nem folytattam.

– Eszedbe ne jusson odamenni! – vetette oda, majd mintegy pontot téve beszélgetésünk végére, visszafordult a gépéhez.

Elmélyülten néztem egy darabig. Tőlem eltérően a bátyám nem örökölte anyánk rakoncátlan vörös fürtjeit, sem a szeplőit. Sima fekete haja volt, alabástrom bőre, és olyan mosolya, hogy a turistalányok a lábai előtt heverték. Perry magasra nőtt, míg mi anyával picik maradtunk. Viszont sohasem láttam még ennyire vékonynak. Eltűnődtem, vajon eszik-e rendszeren?

Tisztában vagyok vele, hogy mindenki másképp dolgozza fel a traumáit, s úgy tűnt, a bátyám magában gyötrődik. Anyával nem avatkoztunk bele, hadd tegye, amit jónak lát. Különben is, ez egyszerűbbnek tűnt, mint folyton nyaggatni, hogy beszélje már ki a fájdalmát. Most azonban elbizonytalanodtam, vajon nem a könnyebbik utat választottuk-e. Talán pont ezzel ártunk neki.

– Mi van? – csattant fel, amint észrevette, hogy nézem.

– Semmi.

Visszavonultam a hallba.

Hangosan kopogtattak a bejárati ajtón. Ijedtemben a szívemhez kaptam a kezem, és úgy nyitottam ajtót.

Justin csodálkozva nézett rám.

– Színpadias gesztus, de nekem tetszik. Én is örülök, hogy látlak. Leengedtem a kezem.

– Épp elhaladtam az ajtó előtt, amikor elkezdtl dörömbölni rajta. Azt hittem, rögtön szívrohamot kapok.

Elmosolyodott, szemében szikrák gyúltak.

– Szóval miattam ver hevesebben a szíved.

– Javíthatatlan vagy – mormoltam. Szélesre tártam előtte az ajtót, ő pedig belépett.

Justinnal újabban barátként közeledtünk egymáshoz. Ez főleg nekem jelentett nagy változást, hiszen pár hónapja még keresztülnéztem rajta. Számára viszont ez csupán apró lépés volt a hozzám vezető úton: biztosra vette, hogy visszaszerez.

– Mi a helyzet? – kérdeztem.

– Nem igazán beszéltünk ma a suliban. Oda sem tudtam köszönni, úgy elrohantál fizikaóra után. Ezért úgy gondoltam, beugrom hozzátok, és megkérdezem, hogy vagy. – Elmosolyodott, és kezeit sportos nadrágja zsebébe csúsztatta. Rózsaszín csíkos ing volt rajta, amit rajta kívül senki sem tudott ilyen lazasággal viselni.

Kétkedő pillantást küldtem felé.

– Ezért jöttél? Telefonon is megkérdezhetted volna.

– Látni akartalak. Emlékeztetni, hogy szerelmes vagy belém.

– Csak voltam. Valaha.

Azzal nekiláttam letépkedni az elszáradt leveleket az asztalon terpeszkedő hatalmas szobanövényről.

Justin otthonosan elhelyezkedett a kanapén.

– Különben is, barátok vagyunk, nem igaz? Ti lányok is így szokátok: összejöttök egy kis tereferére, aztán pizsit húztok, párnacsátok, a végén meg jön a *Felelsz vagy mersz* játék.

Megdobtam egy levéllel, de a levegőben elkapta.

– Honnan tudjam?

– Ja igaz – felelte. – Ma fizikán nem nagyon figyeltél.

– Így van – ismertem el. – Sierra Waldmanon járt az eszem.
– Azon a csajon, aki lelépett? – Bólintottam, ő pedig vállat vont.
– Nem ismertem. – Felállt, és odajött mellém száraz leveleket tép-
kedni. – A mamád odavan a virágokért, ugye?
– Ajaj, néha úgy néz ki ez a szoba, mint egy ravatalozó.
– Becipeljem azt a nagy cuccot a verandáról?
Megállt a kezem a levegőben.
– Miről beszélsz?
Kezével végigszántott rövid, szőke haján.
– Hatalmas kosár virág van odakint. Nem is láttad?
Kiszáguldottam a verandára, és az ajtó mellett egy fonott kosár-
ban valóban ott hevert egy nagy csokor gyönyörű lilium.
– Észre kellett volna vennem, mikor hazaértem – töprengtem.
– Csak az imént tehetted ide. Habár a kifutófiú kopogtatott vol-
na...

Kiszúrtam a virágok között egy apró, négyszögletes borítékot, raj-
ta a nevemmel, és egyből rájöttem, miről van szó.

Justinhoz fordultam:

– Igazán kedves gesztus, de tényleg. Viszont azzal nem vagy bel-
jebb, hogy virágot veszel nekem, meg üzeneteket küldözgatsz. Szép
tőled, meg minden, de el kell fogadnod, hogy csak barátok lehetünk.
Talán ha időgépbe ülnél, változtathatnál a dolgokon.

Nem szerettem volna túl otrombának tűnni, ezért hozzátettem:

– Egyébként megköszönöm – mondtam, és felkaptam a kosarat.

Justin – arcán zavart kifejezéssel – követett a házba.

– Örömmel magamra vállalnám mindezeket, de sajnos nem én
voltam az elkövető. És... mi volt az üzenet?

Míg ő mondta a magáét, én kihúztam a kísérelőkártyát a boríték-
ból. Aláírás nélkül, csupán ennyi állt rajta:

GYÖNYÖRŰ VAGY, ÉS TEHETSÉGES

Önkéntelenül is elmosolyodtam. Hirtelen melegem lett, és éreztem, hogy vörösödik az arcom. Nem akartam elhinni, hogy nem Justin áll a háttérben.

– Úgy tűnik, vetélytársam akadt – állapította meg, miközben a vállam felett beleolvasott az üzenetbe.

Feléje fordultam, szemöldököm hitetlenkedve szaladt a magasba.

– Tényleg nem te voltál?

– Esküszöm.

Egyik kezét esküre emelte, a másikat pedig a szívére tette.

Bárki is volt a titkos hódolóm, egyszerűen letette a virágot, és észrevétlenül elsompolygott. Nyilvánvalóan nem szeretete volna felfedni a kilétét.

De az egy dolog.

– Miért nem használod az adottságodat? – javasolta Justin.

Egy próbát mindenesetre megér. Spirituális képességem előhívásához erős koncentrációra van szükség. Szerencsére. Ugyanis ha folyton látomások törnének rám, akárhányszor hozzáérek valamihez a nap folyamán, már régen a bolondokházában lennék.

Egyik kezemben a kísérlőkártyát, a másokban a kicsi borítékot tartva behunytam a szemem, és koncentrálni kezdtem. Mélyeket lélegeztem, az orromon keresztül vettem a levegőt, miközben az ujjaim között lévő papírra összpontosítottam. Egy perc telt el így, néma csendben.

– Nagyon cuki kis médium vagy, amikor így megszáll a nagy érzés.

Felpattantak a szemeim.

– Jaj, bocs! – mentegetőzött. – Elrontottam valamit?

– Nem, mivel semeddig sem jutottam.

Adottságomnak ez volt a gyenge pontja. Egyszer működött, más-
kor meg nem. Biztosra veszem, hogy ennek van valamilyen tudomá-
nyos magyarázata. Attól függhet, hogy milyen régen érintették meg
a tárgyat, mennyi ideig volt kézben, meg hasonlók. Sajnos még nem
jöttem rá, pontosan mi okozza.

– Na, mindegy! Közeledik ám a tanévköszöntő bál! – váltott té-
mát Justin, majd egyszerűen kitépte a kezemből a kártyát, és a válla
mögé hajította. – Hölgyválasz lesz.

– Tudok róla – világosítottam fel, és csipőre vágtam a kezem.

Rám kacsintott.

– Csak biztosra akartam venni, hogy tudsz róla. – Az órájára né-
zett. – Azt hiszem, indulnom kéne.

– Helyes. Holnap találkozunk, és ígérem, megvárlak fizikaóra
után.

Kitártam előtte az ajtót, de mielőtt kilépett volna, megállt előttem.

– Csak hogy tisztázzuk! – mondta még. – Ha megkérnél, hogy
legyek a kísérod... – Hozzám hajolt, adott egy puszit az arcomra,
majd a fülembé súgta: – Igent mondanék.

6.

fejezet

MÁSNAP A SULIBAN AZ ELSŐ EMBER, AKIT MEGLÁTTAM, nem Justin volt, hanem Cody Rowe. Úgyhogy lóttak a napomnak.

Amikor befordultam az előcsarnokba, láttam, hogy az öltözőszekrényemnél ácsorog. Rögtön kiszúrta, hogy jövök; odaugrott Tiffany mellé, és vihogva elhúzott vele a terembe.

Egy napon Codyt egy természettudományi kísérlet élő bizonyítékként fogom használni, demonstrálva, hogy az emberi természet igenis győzedelmeskedik a gondos nevelés felett. Ő ugyanis eredendően gonosznak született. Még az óvodában történt, hogy egy kisorác legyőzte társasjátékban, mire ő földre teperte a szerencsétlent, és jól elagyabugyálta. Óvodáskorunkban még maga Tiffany is aranyos volt, csak mióta didkói nőttek, tört ki belőle a patás ördög.

Amúgy az egyik ördög szereti a másikat, mert nincs az a tébolyult kívánság, amit Cody ne teljesítene Tiffany királynőnek. És nem azért, mintha így szeretne a bugyijába jutni. Esélye sincs rá. Még a sportteljesítményei sem ellensúlyozzák szánalmas megjelenését. Márpedig Tiffany nál csak a külső számít.

Kinyitottam a szekrényemet, felkészülve, hogy esetleg egy döglött halra vagy egy csőbombára bukkanok.

Mivel nem ugrott ki belőle senki és semmi, megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Átforgattam a cuccaimat, és még mindig nem találtam semmit. Bármilyen disznóságot eszelt is ki Tiffanyval, már nem maradt idejük végrehajtani. Talán csak véletlenül álldogált a szekrényemnél.

Valószínűleg így lehetett.

Kivettem a fizikakönyvemet, becsuktam az ajtót, de aztán ijedten rezzentem össze.

Mallory mosolygott rám.

– Megjjesztettelek?

– Aha. Nem számítottam rá, hogy valaki itt ácsorog.

– Bocsi! – A lány megigazította a vállán oldaltáskájának pántját. A táska rikító pink színű volt, és vagy tíz olyan együttes neve díszelgett rajta, amikről soha nem is hallottam. – Egyébként mizu?

– Fizikára megyek – mondtam, és elindultam. – És te?

Színpadiasan felsóhajtott.

– Tesire. Életem megkeserítője.

– Pizskálnak?

– Folyton. Na, lapozzunk! Ma péntek van. Nem mész valami jó kis randira?

Felkuncogtam.

– Nem.

– Ugyan már! Két jelölted is van. Válaszd ki az egyiket, aztán számolj be a részletekről! Úgy legalább én is átélhetem.

– Szervezz randevút magadnak! – vigyorogtam.

– Jó is lenne! Már gondoltam valakire a hölgyválasz kapcsán, de... meglátjuk, hogy alakul. Mit csinálsz hétfvégen?

Felnyögtem.

– Október első hétvégéje lesz. Ez azt jelenti, hogy halloween miatt órákat tölthetek dekorációkészítéssel.

– Mit kell feldíszítened?

– Gyakorlatilag az összes helyiséget a házban, meg az udvart. Halloween anyám kedvenc ünnepe. Szerinte a vállalkozásunknak is jót tesz. Ahogy a bevásárlóközpontokban a karácsonyi dekorációk vásárlásra készítetik az embereket, úgy a fánkon lógó papírmásé kísértetek pedig becsalják az ügyfeleket egy kis szellemidézésre.

Általában nem szoktam taglalni az üzletmenetünket, mert nekem valahogy kínos az egész, ezzel a lánnyal azonban felszabadultan tudtam beszélgetni erről a témáról is.

Megvonta a vállát.

– Az én mamám meg kivagdos mindenfélét, és albumokba ragasztja. Egy teljes szoba megtelt már velük. – Megbotránkozva ingatta a fejét, hangsúlyozva a helyzet tragikus voltát. – Mindenkinek megvan a maga hülyesége.

Kendra hirtelen befurakodott közénk, és pillantást sem vetve beszelgetőpartneremre egyenesen nekem szegezte a kérdést:

– Hallottad?

Ráadásul fel-le ugrált közben, mint akinek vagy pisilnie kell, vagy valami rendkívüli mondanivalója van.

– Nem – válaszoltam. – Mi történt?

– Itt a rendőrség!

Tiffany udvarhölgye ezt akkora örömmel mondta, mintha legálábbis valami jó hírt közölt volna.

– Miért vonultak ki? – kérdezte Mallory, közelebb lépve hozzánk, mire a szőke rosszalló pillantást vetett rá, aztán felém fordult, mintha én tettem volna fel a kérdést.

– Sierra Waldman miatt. Add tovább! Meg kell keresnem Brooke-ot és Tiffanyt!

Azzal eliramodott, én pedig ismét beszélgetőpartneremhez fordultam, hogy Kendra ostoba viselkedése miatt bocsánatot kérjek, de rögtön megfeledeztem róla, amikor láttam, hogy az arca szabályosan zöldre vált.

– Jól vagy? – tettem a vállára a kezem.

– Nem – krákogta, miközben eltakarta a száját. – Rosszul érzem magam. Mennem kell!

Lezöttyentem a labor fekete asztalához, amin fizikaórán Brooke-kal osztozom. A csaj ilyenkor – meglepő módon – mindig egész normálisan viselkedett; úgy látszik, csak akkor hülyült meg, ha Kendra feltűnt a láthatáron. Ráadásul az elmúlt hetekben rájöttem egy titokra, amit csak egy padtárs tudhat.

Nevezetesen, hogy Brooke egyáltalán nem buta.

Amikor párba osztottak bennünket fizikán, valósággal kirázott a hideg a gondolattól, hogy mennyit kell majd dolgoznom helyette. De aztán csodálkozva tapasztaltam, hogy megbirkózik a maga feladatával. Sőt, az első dolgozata is nagyon jól sikerült. Már amennyit láttam belőle, amint sebtében a táskájába gyűrte.

Nem értem, miért titkolja. Talán a fiúk miatt, akikről azt gondolja, hogy nem szeretik az okos lányokat? Vagy attól fél, hogy Kendra és Tiffany megharagudna rá, ha ez kitudódna? Nos, már csak ezért sem csípem ezt a díszes triumvirátust.

Füzetemben egy üres oldalhoz lapoztam, kezembe vettem a tollat, készen arra, hogy belevessem magam a fizika rejtelseibe.

Ekkor hirtelen a nyakamhoz kaptam, megdörzsöltem, és megborzongtam.

Valaki nézett.

Jobbra fordultam, de Brooke épp a rottingját babrálta. Ekkor a bal vállam fölött hanyagul hátrapillantottam. Rögtön megoldódott a rejtély.

Justin a szokásos helyén, a hátsó sorban ült. Amikor a tekintetünk találkozott, elmosolyodott, és intett nekem. Már éppen visszaintettem volna, de Mr. Rylander indokolatlanul magas hangon belekezdett a mondókájába:

– Mágnesek!

Összerezentem. Előrefordultam, és megmarkoltam a tollam.

– Ma a mágnesekről, a vonzásról, taszításról, távoli kölcsönhatásról, a ferromágneses anyagokról, a diamágnességről és társaikról lesz szó. Javasolom mindenkinek, hogy ébredjen fel a pénteki kábulatból, és figyeljen, mert hétfőn dolgozat lesz a témából.

Valaki felnyögött, többen pedig felsóhajtottak.

Brooke hozzám hajolt, és odasúgta:

– Kendra szerint nagyon helyes.

Egyből legörbült a szám.

– Már mint Mr. Rylander?

Néztem, ahogy fel-alá járkál, miközben az északi, illetve a déli pólushról beszél. Időnként megállt, hogy túlméretezett, fekete hipszterszemüvegét visszatolja az orrnyergére. Barna haja borzas volt; farmert és gumitalpú vászoncipőt viselt, hozzá inget, nyakkendőt. A maga lökött módján aranyos lett volna, ha nem közvetlenkedik folyton boldog-boldogtalannal. Fejébe vette, hogy ő lesz a „jó fej” tanár a suliban. Tényleg nagyon fiatal volt – huszonhárom éves –, és ezt a tényt már vagy ezerszer az orrunkra kötötte. Mindennek ellenére

Mr. Rylander a tanárunk volt, és így is gondoltunk rá – még Kendra is.

Brooke az egyik szemöldökét pimaszul felhúzta.

– És szerintem is helyes.

Úgy tűnik, a rossz ízlés ragályos.

– Mire használhatjuk a mágneset? – tette fel a kérdést Rylander.

– A mamám kibiggyesztheti vele a hűtőre a kitűnő bizonyítványomat! – szólalt meg az egyik nagyokos.

– Ki tudna valami életszerűbbet mondani? – érdeklődött tovább a tanár úr, mire elszórt kuncogás volt a válasz.

Brooke feltette a kezét.

– A hitelkártyámon van egy mágneses csík.

– Helyes. Még valami? – nézett rám.

– Az iránytű? – vettem fel.

– Úgy van, Clare! Nagyon jó. – Kilépett a tanári asztal mögül. Valamit szorongatott a kezében. – Most pedig egy egyszerű kísérlettel fogjuk demonstrálni a mágnesesség alapelveit. Clare, kérlek, gyere a táblához!

Elfojtottam egy sóhajt. Utálok kiállni az osztály elé; nem bírom elviselni, ha mindenki engem bámul. Egyedül abban reménykedhettem, hogy a társaim félig alszanak, és ránk se hederítenek.

– És – folytatta Rylander – nézzük csak! – Tekintetével végigpászta a termet. – Justin! Kérlek, gyere ki, és állj Clare mellé!

Justin felpattant, végigsietett a padosorok között, és lecövekelt mellettem. Kétségbeesett pillantást vettem rá, mire ő elvigyorodott. Tisztában volt vele, hogy ki nem állhatom az ilyen kínos helyzeteket.

Rylander odaállt közénk, és kinyitotta a tenyerét. Mindkét kezében egy-egy rúd-mágnes volt. Justin megragadta az egyiket, mire a tanárunk felém nyújtotta a másikat.

– A mágnesek különös tárgyak – fordult az osztály felé. – Milyen egyedi tulajdonsággal bírnak a természet világában? Ki tudja?
– Némi várakozás után feladta, és maga mondta meg a választ: – Képesek kölcsönhatást gyakorolni egymásra anélkül, hogy hozzáérnének a másikhöz.

Ezután pár percben összefoglalta a mágnesesség, valamint a vonzás és taszítás lényegét. Én közben a földre szegeztem a tekintetem, és azt kívántam, bárcsak túl lennék már az egészen.

– Nos, rendben van. Clare, Justin, nyújtsátok ki a kezeteket! –

Igyekeztem figyelmen kívül hagyni, hogy hús szempár mered rám, és inkább a Justin kezében lévő mágnesre összpontosítottam.

– Próbáljátok meg egymáshoz közelíteni a mágneseiteket! – utasított minket Rylander.

Justinnal megkíséreltük egymáshoz illeszteni őket, de sehogy sem sikerült. Hiába erőltettük, egy láthatatlan erő az utunkba állt.

– Nem vonzzák egymást – állapítottam meg.

– Pontosan – helyeselt Rylander. – Nem vonzzák, hanem taszítják egymást.

Justinra néztem. Szomorúan nézett vissza rám, én pedig azon tűnődtem, vajon eszébe jutottak-e azok a szörnyű szavak, melyeket az utóbbi hónapokban vágtam a fejéhez. A felét sem gondoltam komolyan, csak a harag beszélt belőlem, amiért eltaszítottak.

– Emlékszik az osztály, mit mondtam óra elején? Az azonos pólusok taszítják, az ellentétes pólusok vonzzák egymást.

Lesütöttem a szemem.

– Justin, leteheted a mágnesedet a tanári asztalra, és visszaülhetsz a helyedre.

Ahogy a terem elejébe menet elhaladt mellett, mintegy véletlenül hozzáért a karjával az enyémhez. Rögtön libabőrös lettem.

Bizsergett a bőröm. Alig ért hozzám, mégis: mintha áramütés ért volna. Megdörzsöltem a karom, miközben szemmel tartottam, ahogy a helyére megy, és láttam, hogy ő is fogja a karját, ugyanott, ahol én az enyémet. Sejtelmesen elmosolyodott, én pedig elfordultam.

– Clare! – szólított meg Rylander, visszazökkentve a valóságba.
– Fordítsd meg a rúd mágnest, és irányítsd a pólust az asztalomon fekvő mágnesre!

Örömmel fordítottam hátat az osztálynak, mert éreztem, hogy ég az arcom.

– Most pedig közelíts lassan az asztal felé!

Kinyújtott kezemben a mágnessel lépésről lépésre araszolva haladtam. Justin mágnesre hirtelen megugrott, és hozzácsapódott az enyémmhez.

– Mindenki látta, mi történt? – kérdezte sugárzó arccal Rylander.
– A vonzerő. Clare-nek össze sem kellett illesztenie a két mágnest. Az asztalon lévő megállíthatatlanul vonzódott az övéhez, és mintegy legyőzte a távolságot.

Letettem a mágneseket a tanári asztalra, majd szembefordultam az osztállyal.

– A mágneses mező láthatatlan, mégis érzékelhető. Mondd csak, Clare, érezted az erőt, ahogy a mágnesed magához vonzotta az asztalon lévőét?

Justin kitartóan nézett rám a hátsó sorból.

– Igen – feleltem lágyan. – Éreztem.

Perry nem felejtett el értem jönni tanítás után – így legalább volt alkalma kimozdulni a hirtelen remetévé vált bátyámnak. Meglepődve

vettem észre a rám várakozó autót, sőt, kissé csalódott is voltam. Arra számítottam, hogy összefutok Malloryvel, és megint együtt megyünk haza. Szerettem volna meggyőződni róla, hogy jobban van.

Alighogy beültem a kis fekete Honda Civicbe, Perry máris sebességbe kapcsolt. Mindketten előredőlünk.

Kitámasztottam magam a kezemmel a műszerfalon.

– Hé, lassan a testtel!

Rám meredt.

– Ha már egyszer vállaltam, hogy fuvarozlak, legalább a vezetési stílusomat ne kritizáld!

Gúnyosan felnevettem.

– Legalább azt ne kritizáljam? Egyéb kifogásolnivaló nincs is rajtad, ugye? Miért is lenne, hiszen egész nap a szobádban ülsz, és a számítógépeden pizsmogsz!

Jól tudtam, hogy ideje nagy részében a vállalkozásunk honlapján dolgozik, de akkor is! Felháborított a viselkedése.

Perry mereven bámulta az utat, és már a testtartása is elutasító volt.

Egy darabig hallgattunk, aztán feladtam.

– Ne haragudj! Szörnyű napom volt. Nem kellett volna mind rád zúdítanom.

Ennél a pontnál rendszerint ő is bocsánatot kér tőlem, aztán barátságosan hátra veregetjük egymást, nevetünk egy jót, és fátylat borítottunk az egészre. De most kezdtem azt gondolni, hogy egy új Perry ül mellettem.

Egy jó nagy seggfej.

Ahelyett, hogy reagált volna, vagy legalább elfogadta volna a bocsánatkérésemet, néma csendben tettük meg a hazáig vezető utat.

Olyan erővel szorította a kormánykereket, hogy az ökle egészen el-
fehéredett. Már azt hittem, a nagy erőlködéstől a szeme is kiugrik
a helyéből.

Megálltunk a kocsfelhajtón, és akkor kezdett végre felengedni.
Tapintható volt köztünk a feszültség.

– Clare...

Na jó, most fogunk kibékülni! Elmosolyodtam, és feléje fordul-
tam.

– Attól tartok, többé nem tudlak hazahozni a suliból.

Nem egészen erre számítottam. Ennyire megterhelő lenne számá-
ra öt percet kiszakítania a napjából, hogy értem jöjjön?

Fortyogott bennem az indulat.

– Remek! – vágtam rá, és megragadtam a hátizsákomat. – Nekem
te ne is tegyél szívességet!

Azzal becsaptam a kocsiajtót, és felszáguldottam a veranda lép-
csőjén.

Beviharzottam a házba, és gyakorlatilag rácsaptam a bátyám or-
rára az ajtót. Gyerekesen viselkedtem, és ezzel végérvényesen elás-
tam magam nála, de olyan jólesett! Hamarosan úgyis megszerzem
a jogsit, aztán majd én fogom használni a kocsit, ő meg ülhet felő-
lem itthon egész nap.

Kivágódott az ajtó, a bátyám szitkozódva lépett be rajta, aztán ő
is becsapta maga után.

Anya, ujjai között égő gyufával, előjött a jósdaként üzemelő nap-
palinkából.

– Mi ez a nagy ajtócsapkodás?

– Semmi – feleltem, és elindultam a konyhába.

– Semmi – jött a válasz egyidejűleg Perrytól is, ő pedig az eme-
letre startolt.

– Nana! – mondta anya az ujját ingatva. Elfújta a gyufát. – Most nem léphettek le. Néhány perc múlva itt lesz a vendégünk. Az imént jelentkezett be.

Perry hangosan felnyögött.

Anya haragos pillantást vetett rá, mire a bátyám visszahőkölt. Na igen, anyánk rendszerint békés hippinek láttatja magát, ugyanakkor néha egyetlen pillantásától is megáll az emberben az ütő.

– Remélem, tisztában vagy velem, hogy a szeánszok díjából fizetjük a kaját, amit felfalsz, és az internetet, amin egész nap lógsz – jegyezte meg epésen.

– Igen, tudom – adta meg magát Perry, és úgy vánszorgott be a nappaliba, mintha siralomházban járna.

Én valamivel nagyobb lelkesedéssel mentem utána.

Általában a jóda szobájának takarítására, rendbetételére több időt fordítottunk, mint a ház egyéb helyiségeire. Itt nyoma sem volt semmiféle felújításnak. A cirádás stukkótól kezdve a tölgy kandelóig minden eredeti. Frissen festett, tiszta, de itt a történelmi hűség dominál.

Anya behúzta a vörös bársonyfüggönyöket, én pedig segítettem meggyújtani a mécseseket. Ezalatt Perry lehorgasztott fejjel ült a hosszú asztalnál.

– Ki lesz a vendégünk? – tudakoltam.

Anya New Age zenét állított be, ami kellőképpen diszkréten, szinte észrevehetetlenül szólt.

– Először jár nálunk az ügyfél. Nem mondta meg a nevét.

Ekkor megszólalt a csengő.

– Megérkezett! – kiáltott fel anya izgatottan. Imádta az utószezonban betérő új látogatókat, mivel potenciális törzsvendégeket látott bennük.

Figyeltem a nőt, akit bekísért. Szövetnadrágja csinos volt, de gyűrött, fehér blúzáét pedig félregombolta. Haja olyan ziláltan meredt az égnek, hogy még az én hajkismító spray-m sem bírt volna vele.

Karba tett kézzel álldogáltam, és igyekeztem megnyerő benyomást kelteni. Óvatosan belerúgtam Perry székébe, mire a bátyókám a fejét ugyan felemelte, de ülve maradt.

– Starla Fern vagyok – kezdte a mondókáját anya. – Ő a lányom, Clarity, ő pedig a fiam, Periwinkle. – Vett egy mély lélegzetet, mielőtt folytatta volna adottságaink felsorolásával és „szórakoztató szeánszunk” ismertetésével. De a nő szabályosan leállította.

– Ismerem önöket – szólalt meg csendesen. – Én is itt élek a városban. – Elhallgatott. – És olvastam a lapokban, hogy mi történt nyáron.

– Értem – felelte anya.

– Ezért arra gondoltam, talán segíthetnének nekem. Tracy Waldman vagyok. Sierra, a lányom, halott.

7

fejezet

TÉRDEIM ELGYENGÜLTEK, egyik kezemmel a székbe kapaszkodtam, nehogy elessek. Nem ismertem Sierra Waldmant, és nem is beszéltem vele soha. Csak egy arc volt a sok közül az iskolai forgatagból. De belegondolni abba, hogy halott...

Perry dermedten ült a székén, arcából kiszökött minden vér.

– Megtalálták? – kérdeztem rekedten, mivel alig jött ki a hang a torkomon.

– Nem – felelte Mrs. Waldman.

Anya, az asztal túloldalára mutatva, hellyel kínálta a nőt.

– Akkor miből gondolják, hogy... már nem él? – kérdezte aztán tapintatosan.

– A rendőrség szerint életben van. „Lakóhelyét önként elhagyó felnőtt.”

Sierra anyja idézőjeleket karcolt a levegőbe.

– Akkor nem értem – szólaltam meg. – Miből gondolja, hogy a lánya halott?

– Az anyja vagyok, és az anyák ezt megérik. – Megdörzsölte ki-sírt szemeit. – Nem szökött volna meg! Ha lenne egy titkos kapcsolata, ahogy most rebesgetik, tudtam volna róla. Sierra elmondta volna nekem. Vagy észrevettem volna valamit.

A nő hangja elhalkult, kezét a torkára csúsztatta.

Anya leült melléje, és bátorítólag megszorította a vállát.

– Én is anya vagyok. Megértem, min megy keresztül. Segítünk, ha tudunk.

Letelepedtem a bátyám mellé. Perry némán ült az asztalnál, és elmélyülten bámult az egyik gyertya fényébe.

– A mi lehetőségeink is végesek – magyarázta anya. – De sose lehet tudni...

– Mindent meg kell próbálnunk! – erősködött Mrs. Waldman. – Pillantása lassan végigvándorolt rajtunk. – Valójában mik a módszereik?

– Nekem valószínűleg nem sok hasznomat veszi – kezdte anya. – Én ugyanis a telepátiában vagyok járatos. Ha kellő közelségben van valaki, például ugyanabban a helyiségben tartózkodunk, erős koncentrációval képes vagyok olvasni az illető gondolataiban. A múltra vonatkozó gondolatokat is hallom, ha éppen akkor idézik fel őket. Szeretné kipróbálni?

Mrs. Waldman elszántan bólintott.

Anya behunyta a szemét, és vett egy mély lélegzetet. Néhány pillanattal később kántálni kezdett:

– Kedvesebb fogadtatásban részesült, mint amire számított. Jeszszus, tényleg képes rá! Működik. Már bánja, hogy kezdetben bizalmatlan volt, hiszen tudjuk, miket gondolt rólunk. Most azt kívánja, bárcsak ne lesném ki a gondolatait...

– Jó, rendben van! – szólt közbe elkerekedett szemmel Mrs. Waldman.

– És sürgősen ki kell mennie a mosdóba – tette még hozzá gyorsan anyja.

– Elég lesz – mondta Mrs. Waldman. – Hiszek magának.

Hogy oldjam a kínos hangulatot, megszólaltam:

– Az én adottságomat retrokognitív pszichometriaként tartják számon. Ha megérintek egy tárgyat, és erősen koncentrálok, esetenként víziók törnek rám. Ezek azonban nem a jövő, hanem a múlt képei. És csak az adott tárgyra vonatkoznak.

Mrs. Waldman bólintott.

– Igen, olvastam rólad az újságban. Megírták, hogyan segítettél a rendőrségnek kézre keríteni a turista gyilkosát múlt nyáron.

Ja, persze, az újságcikk, ami helyi celebet csinált belőlem, és aminek a hirtelen jött népszerűségemet köszönhetem a suliban.

Mrs. Waldman nagy bőrtáskájából előhúzott egy hajkefét. Olyan gyengéden tette az asztalra, mintha valami felbecsülhetetlen értékű, megszentelt tárgy lett volna.

– Sierré volt.

– Szabad? – kérdeztem.

Finoman felém tolta a hajkefét, én pedig felvettem. Sötétzöld volt, kerek, és szemmel láthatóan gyakran használták, mert tele volt göndör, barna hajszálakkal. Mindenki feszülten várakozott. Behunytam a szemem, éreztem a hajkefe súlyát a kezemben, elmémet kitértam.

Hevesen, szinte a semmiből tört rám a látomás. Sierra a tükör előtt állt, és fésülködött. Emlékeztetett a mamájára. Ugyanaz a boglyas, kezelhetetlen hajzat. Szégyenlős, lesütött szemek. Ugyanaz a magas, vékony termet. Lelkiállapotából csupán annyit érzékeltem, hogy

fáradt, és egy kissé aggodalmas. Messziről zene szólt. Sierra rosszaló pillantást vetett a tükörképére, letette a hajkefét, előttem pedig elsötétült a kép.

Kinyitottam a szemem, és visszaadtam a hajkefét Mrs. Waldmannak.

– Nagyon sajnálom – mondtam végül. – Csak annyit láttam, hogy Sierra a tükör előtt áll, és fésülködik.

– Csak ennyit? – kérdezte láthatóan csalódottan.

– Mintha a háttérben zene szólt volna. Talán komolyzene.

Mrs. Waldman szomorúan elmosolyodott.

– Sierra mindig zenét hallgatott. Zongorán játszott.

Mintha erről hallottam volna valamit a suliban.

– Díjakat is begyűjtött, ugye? – kérdeztem elég sután, mert nem voltam tisztában a helyes kifejezéssel.

– Igen, de az még mind semmi – fűzte tovább a szót. – Csodagyerek volt. Született tehetség. Négyéves korában már kottát olvasott. Hétévesen pedig komponált.

– De hiszen ez bámulatos! – Nem csoda, hogy ennyire magának való volt, gondoltam. Versenyműveket írt, amikor mi még babáztunk.

– Sajnálom, hogy nem jutottunk előrébb – mutattam a hajkefére.

– Esetleg eljöhethetnél hozzánk, és körülnézhetnél a szobájában.

Váltottam egy gyors pillantást anyával, aki beleegyezően bólintott.

– Semmi akadály – feleltem.

A beálló csendben várakozón néztünk Perryre. Üveges szemmel bámult maga elé, minket figyelemre sem méltatott.

– A fiam – emelte fel a hangját anya – médium. Az ő képessége talán a leghatásosabb, de ugyanakkor a legkiszámíthatatlanabb is. Ha egy hozzátartozója eltávozott közülünk, de még érzékeljük a jelenlétét, és üzenni akar önnek, Perry képes közvetíteni.

Mrs. Waldman elsápadt.

– Tehát ha Sierra...

Hangja elhalkult, mégis mindannyian tudtuk, mire gondol. Anya bólintott. Perryre néztünk.

– Tud egyáltalán beszélni? – kérdezte Mrs. Waldman.

Bokán rúgtam a bátyámat az asztal alatt, mire gyorsan pislogott néhányat, és végre magához tért.

– Elnézést! Nem érzem túl jól magam.

– Azért csak próbáld meg, szívem! – jött anyától a biztatás. Meglepődtem. Eddig a szeánsz alatti bénázásért letolás járt, nem tutujgatás.

Perry behunyta a szemét, állát a mellkasára ejtette. Orrcimpái kitágultak, ahogy mélyeket lélegzett.

– Valaki van itt – suttozta.

Mrs. Waldman a szívéhez kapta a kezét, és hangosan felszisszent. Összerezcentem. Azt kívántam, bárcsak máshol lennék. Nem akartam végignézni, ahogy szegény asszony körül összedől a világ.

– Sierra az? – kérdezte Mrs. Waldman kétségbeesetten.

Perry oldalra billentette a fejét, szemei csukva maradtak.

– Nem. Nem Sierra az.

Anya a megkönnyebbüléstől olyan erővel fújta ki a levegőt, hogy a mécsesek lángja imbolyogni kezdett.

– Akkor ki van itt, Perry?

– Próbálok rájönni – szűrte a fogai közt a szót a bátyám. – Hisztériázik. Túl gyorsan beszél, és ki-be mászkál. Nem értem, mit mond.

Szerettem volna Perry karjára tenni a kezem, hogy megnyugtassam. De nem tudtam, hogy jót teszek-e vele, vagy sem, ezért inkább mozdulatlanul figyeltem, ahogy megküzd a feladatával.

Anyának és nekem a szeánszok nem jelentettek különösebb igénybevételt, Perryt viszont eléggé megviselték. Legtöbbször idős emberekkel

lépett kapcsolatba, most azonban Sierráról volt szó, egy tizennyolc éves lányról. Victoria is ennyi idős volt. Talán ez már túl sok volt így neki.

Lassan előredőlt, és kinyitotta a szemét.

– Mi történt? Ki volt az? – kérdezte tőle Mrs. Waldman.

Perry megrázta a fejét.

– Alig értettem valamit abból, amit mondott. Hosszú, szőke haja volt, de ez minden, amit láttam belőle. A nevét viszont ki tudtam venni. Ashley-nek hívják.

Mrs. Waldman kiegyenesedett ültében.

– Nem ismerek senkit, akinek Ashley a neve.

– Pedig kellene – morfondírozott Perry. – Csak azokkal a lelkekkel tudok kapcsolatba lépni, aki valamilyen módon kötődnek a helyhez, ahol éppen tartózkodom, vagy az emberekhez, akikkel együtt vagyok. Nekünk sincs Ashley nevű ismerősünk, ugye? – nézett ránk kérdően. Anya és én vállat vontunk.

– Nos, én sem ismerek egy Ashley-t sem – vágta rá Mrs. Waldman ingerülten. Kiült az arcára, amit gondolt rólunk. Láttam már párszor ezt az arckifejezést. Dühös tekintet, összeszorított ajkak. Egy csalódott ügyfél arca, aki azt hiszi rólunk, hogy szélhámosok vagyunk.

– Köszönöm, hogy fogadtak! – mondta gúnyosan, miközben felemelkedett a székről.

Még akkor sem enyhült meg, amikor anya nem fogadott el tőle pénzt. Mi több, annyira elkeseredettnek és magatehetetlennek látszott, mintha az utolsó reménye is szertefoszlott volna.

Mrs. Waldman távozása után mindhárman kivonultunk a verandára. Anyával leültünk a hintaágyra, míg Perry lezöttyent a fonott székre, és tenyerébe támasztotta az állát.

– Szörnyen érzem magam miatta – szólalt meg anya.

– Beleolvastál a gondolataiba, ugye? – kérdeztem gyanakodva.
Anyának ugyanis megvan ez a rossz szokása.

– Tudnom kellett, hogy nem elmebeteg-e – vontam meg a vállát. –
Pláne, hogy te meg odamész hozzá.

– Nem hiszem, hogy mostanában tartanod kellene ettől – jegyez-
tem meg.

Anya bólintott.

– Nem feleltünk meg az elvárásainak.

A lábammal óvatosan löktem egyet a hintaágyon.

– Más egyebet is kiderítettél?

– Ez a nő önmagát hibáztatja. Azon rágódik, hogy mit mulasz-
tott el. Hogy mindez nem következett volna be, ha jó anyja lett volna
Sierrának. Tehetetlennek érzi magát.

– Szeretnék segíteni rajta – mondtam halkán.

Anya egy ideig gondolkodott, aztán megszólalt a jól ismert, ag-
godalmaskodó hangján:

– Clarity, azt hiszem, nem kéne beleavatkoznunk.

– De hát egy anyának segítenénk megkeresni a lányát... – fog-
tam bele.

– Nem tudhatjuk, mi folyt abban a házban – vágott a szavamba.

– Még az is lehet, hogy az a lány most jobb helyen van.

– Úgy van – szólalt meg Perry szinte először a délután folyamán.

– Nem ránk tartozik.

– Megtettünk minden tőlünk telhetőt – tette még hozzá anya.

Összeszorult a torkom. A nyáron megoldott bűnügy valahogy be-
letette a bogarat a fülembé. És azóta is ott zümmög. Nem bántás-
képpen, de egy ideje úgy érzem, hogy a turistáknak tartott szeán-
szok már nem érdekelnek. Cirkuszi bohócként szórakoztatom az

embereket, amikor megvan hozzá a képességem, hogy sokkal többre vigyem. Segíthetnék is rajtuk. Azzal, hogy részt vettem a nyomozásban, új távlatok nyíltak meg előttem. Már nem hittem el, hogy adottságom véletlen sorscsapás csupán. Több kell hogy legyen annál.

Nagy levegőt vettem, és a családomra emeltem a tekintetem.

– Úgy érzem, hogy különleges képességeink...

– Vagy inkább adottságaink... – helyesbített anya.

Bólintottam.

– Arra szolgálnak, hogy segítsünk az embereken.

– Azt tesszük – felelte anya. – Felvidítjük őket. Bámulatba esnek, szebb lesz tőle a napjuk, a nyaralásuk pedig izgalmasabb. És Perry rengeteg ember gyászát enyhítette már.

– Tisztában vagyok veled, de... szerintem én többet is tehetnék.

– Na tessék, ez az én húgocskám! – jelentette be Perry drámai hangon. – A belevaló nyomozólány, aki megmenti a világot!

Szarkasztikus megjegyzését nem bírtam kiállni pofavágás nélkül.

– De komolyan, Clare! – erősködött. – Mégis kinek képzeled magad, talán te vagy a Pókember?

Metsző pillantást vettem rá.

– Mi van?

– Tudod! A nagy erő nagy felelősséggel jár.

Kifejezéstelen tekintettel vágtam vissza, mire ő megcsóválta a fejét.

– Inkább bemegyek a házba. – A távolból még hallani lehetett, ahogy a mozielőzeteseket utánozva harsogja: – A belevaló detektív-lány megmenti a világot – de egyszerre csak egy embert!

Felnyögtem, a kezem ökölbe szorult.

– Tudom, hogy jó testvérek vagytok – csillapított anya. – És hogy szeretitek egymást.

– Jó, jó.

Anya megengedett magának egy apró sóhajt, majd kiszállt a hintaágyból, és elindult az ajtó felé.

– Ez egy nagyon szép gondolat volt, Clarity – szólt vissza. – De hogyan fognál hozzá?

Egy ideig egyedül üldögéltem, és Waldmanékon járt az eszem. Sokat segítene, ha többet tudnék az ügyről. Tisztában kell lennem a tényekkel.

Talán rendőrségi forrásból tájékozódhatnék.